

'We dreigen ons levenswerk te verliezen. Dat doet pijn, maar maakt de veerkracht dubbel zo groot'

Inzicht

Tekst Katrien Steyaert
Foto Yaqine Hamzaoui

Ondernemer en
spreekbuis van
Sound of Silence

Katrien Vermeire

Niet meer zwijgen over de noden van de eventsector in deze coronacrisis: dat is de ambitie van Sound of Silence, de actiegroep die Katrien Vermeire (36) vorige zomer mee oprichtte. Tegelijk leidt ze samen met haar man Nico Lameire het audiovisuele bedrijf John & Jane in Ruislede.

Wees geen eik, maar bamboe. Dat advies kreeg ik van Anja De Geyter, de communicatiemanager van Pukkelpop, en ik heb er het voorbije jaar veel aan gehad. John & Jane haalde 90 procent minder omzet, we dreigen ons levenswerk te verliezen. Dat doet pijn, maar het maakt de veerkracht dubbel zo groot. We buigen nu mee als bamboe omdat we geloven dat alle inspanningen zullen lonen. 2022 wordt een topjaar. Het enige waar ik écht moedeloos van word is dat onze sector keihard wil werken, maar de politiek de markt met één 'nee' sluit. Deels uit die frustratie startte ik mee Sound of Silence op.

Ik heb het gehad met repressie. De Romeinen wisten het al: brood en spelen, dus waarom de mensen niet weer laten genieten van de cohesie en de uitlaatklep die cultuur, sport en events hun bieden? Onze sector is professioneel genoeg om dat gecontroleerd te laten verlopen. Ons bedrijf weet al jaren hoe je een onvergetelijk trouwfeest of bedrijfsevenement opbouwt. Net dat constructieve maakt mijn job zo *machtig*. Jammer genoeg spelen politici vaak spelletjes en schuiven ze de verantwoordelijkheid naar een ander niveau door. Dat voedt mijn antipolitiek.

Het is altijd mijn droom geweest om het verschil te maken. Dat zit in de familie, want ik stam af van een Volksunie-opa, een liberale oom en een sterk geëngageerd gezin. Zelf studeerde ik voor sociaal werker en leerkracht en kon ik gasten van de bouw of de elektriciteit de kansen geven die ze vanuit hun achtergrond niet kregen. In mijn idealisme liep ik natuurlijk ook al tegen muren. Tijdens een uitwisselingsjaar in Costa Rica wilde ik arme kindjes uit de put halen, tot ik inzag dat dat te paternalistisch was. Een mens leert al doende, zeker?

Nooit gedacht dat ik zo'n onvoorwaardelijke liefde kon voelen als voor mijn zoontje en plusdochter. Soms vind ik het enorm frustrerend dat er bij hun opvoeding geen handleiding kwam, op andere momenten lach ik me ziek om hun uitspra-

ken. Het helpt me door deze crisis. Ook hun verwondering, bijvoorbeeld over een voorbijvliegende vlinder, doet mij beseffen dat ik niet mag vergeten te genieten. In mijn moederrol, maar ook in mijn rol als partner, vriendin of collega, wil ik sowieso aan zelfreflectie doen: ben ik nog authentiek en integer bezig?

Samen een bedrijf leiden lukt maar als je yin en yang bent. Nico en ik moeten weleens typisch Belgische compromissen sluiten, maar eigenlijk zijn we perfect complementair. Als flapuit ben ik goed in het commerciële, hij is een perfectionist in het technische. Het voorbije jaar zaten we natuurlijk met heel veel latente stress, maar we bleven zoeken naar innovaties zoals digitale hybride events. Altijd *deuredoen*, zoals ik het thuis geleerd heb.

Als onrustige persoon moet ik mezelf verplichten om tijd voor mezelf te maken. Ik wil constant zorgen voor ons bedrijf en voorkomen dat collega's in de sector verzuipen. Maar de therapeut die me sinds juli begeleidt, waarschuwt me dat ik deze survivalmodus niet veel langer aankan. Ze maakt ook tijd voor de verwerking van mijn grootste trauma: in maart 2020 kreeg Nico corona en dachten de dokters dat hij het niet zou overleven. Ik deed wat ik in eerste instantie altijd doe: vluchten. Met ons zoontje in de buggy ging ik 21 kilometer wandelen. Door er veel over te babbelen kan ik het intussen beter plaatsen.

Ik blijf dat meisje van de zee, dat niet begint te zweven, maar leeft naar de basiswaarden van haar ouders: hard werken, voor elkaar zorgen. Op zondagavond, na de scouts, aten we altijd samen. Dat nam ik mee: elke vrijdagavond is het bij ons thuis aperitiefje. En na corona wil ik eerst en vooral mijn hele familie uitnodigen aan een kampvuur. Samen filosoferen, plezier maken, zingen. Als je dat kunt, heb je toch *chance*.

Bij ons geen familiefeest zonder zangstonde. Ik ben opgegroeid in Oostende, waar mijn ouders, ooms en tantes me de liefde voor ambiance met de papepel ingaven. Misschien dat ik er daarom nu zo naar verlang om in een bruin café mee te zingen met smartlappen. Mozarts klarinetconcerto kan me tot tranen toe bewegen, maar ik heb ook een zwak voor levensliederen. Dat is het sentimentele in mij. Ik ben ook zo romantisch te denken dat Nico en ik hand in hand zullen doodgaan, hij 100, ik 90. [@soundofsilence.official](#)